

skyldes, at staten i denne sammenhæng agerer som en juridisk person med sædvanlig retsevne, jf. i øvrigt bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser under rigsrevisorlovens § 2, stk. 1, nr. 4.

Hertil knytter sig konsekvensændringer i loven om statsrevisorerne, og i folketingsbeslutningen om statsrevisorernes valg og virksomhed (lov nr. 322 af 26. juni 1975 om statsrevisorerne, som ændret ved lov nr. 461 af 1. juni 1994, og folketingsbeslutning af 20. juni 1975 om statsrevisorernes valg og virksomhed, som ændret ved folketingsbeslutning af 28. maj 1986).

Lovforslaget vil naturligvis ikke ændre Folketingets adgang til ved lov at fastsætte revisionsordninger, der afviger fra statens almindelige revisionsordning.

5. I de fuldt statsejede aktieselskaber er rigsrevisor efter hidtidig praksis vedtægtsbestemt selskabsrevisor (DONG-koncernen og broselskaberne m.fl.). Selskabsrevisionen foregår efter årsregnskabslovens regler og på lige fod med den generalforsamlingsvalgte (statsautoriserede) revisor. Herudover har Rigsrevisionen gennem vedkommende minister adgang til at foretage regnskabsgennemgang og herunder udføre forvaltningsrevision af de pågældende selskabers regnskaber efter § 4, jf. § 6, i rigsrevisorloven.

Ved flere lejligheder er der – også af rigsrevisor – blevet sat spørgsmålstegn ved det hensigtsmæssige i denne dobbeltrolle som selskabsrevisor og efterfølgende som rigsrevisor. Rigsrevisor ønsker derfor i forståelse med statsrevisorerne at udtræde af rollen som selskabsrevisor i fuldt statsejede aktieselskaber ved en ændring af selskabernes vedtægter. Rigsrevisors udtræden af selskabsrevisionen forudsætter imidlertid, at der sker en ændring af reglerne for indkaldelse af regnskaber.

Ved en ændring af rigsrevisorloven foreslås det, at der skabes direkte adgang til selskaberne, så Rigsrevisionen ikke er begrænset til det materiale, som ministeren har eller kan og vil fremskaffe. Det er Rigsrevisionens opfattelse, at der ellers ikke kan skabes reelle muligheder for effektiv indsigt. Den samme ordning vil være hensigtsmæssig i aktieselskaber, hvor staten uden at eje hele aktiekapitalen dog har bestemmende indflydelse. Herved menes et selskab, hvor staten har samme forbindelse til selskabet, som et moderselskab har til et datterselskab, jf. bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser under rigsrevisorlovens § 4.

Den direkte adgang foreslås også etableret for tilskudsområdet i øvrigt, så denne kan anvendes, hvor f.eks. vedkommende minister ikke har sikret sig (og

dermed Rigsrevisionen) adgang. I øvrige tilfælde vil Rigsrevisionen i almindelighed som hidtil indkræve materiale gennem ministeren.

Den foreslåede ændring af § 4 berører ikke det kommunale område. Her er der allerede i rigsrevisorlovens § 5 direkte adgang på refusionsområdet. Denne ordning har ikke givet anledning til problemer i praksis.

6. Da det i flere tilfælde har givet anledning til diskussion, hvad Rigsrevisionen kan indkræve efter § 4, jf. § 6 («regnskab»), foreslås indsat et nyt stykke, der præciserer dette.

7. Spørgsmålet om forståelsen af reglerne om aktindsigt var rejst i forbindelse med en revisionsag om flytningen af Sergentskolen fra Sønderborg til Fyn. Forsvarsministeriet havde ikke ønsket at afgive såkaldt internt sagsmateriale til Rigsrevisionen. Ministeriet havde som begrundelse herfor anført, at man ikke ønskede, at materialet blev omfattet af ret til aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen, hvilket principielt ville være tilfældet, såfremt materialet blev afgivet til Rigsrevisionen. Dette spørgsmål blev behandlet i to notater til statsrevisorerne (RN 112/94 og RN 113/95). Et notat fra Justitsministeriet af 30. januar 1995 om spørgsmålet blev nærmere gennemgået i Rigsrevisionens notat af 22. august 1995 (RN 113/95).

Det fremgik af Justitsministeriets notat, at afgivelse af interne arbejdsdokumenter til Rigsrevisionen før dennes overførelse til Folketinget måtte antages at have medført, at dokumenterne mistede deres interne karakter, og at det omhandlede spørgsmål var uomtalt i forarbejderne til loven om Rigsrevisionens ændrede status. Efter en omtale af Folketingets Ombudsmands praksis vedrørende aktindsigt i internt materiale, der er videregivet til Ombudsmanden eller til en (ganske særlig form for) kontrolvirksomhed, konkluderede Justitsministeriet, at det efter Rigsrevisionens nuværende organisatoriske placering som en særlig lovreguleret kontrolinstans under Folketinget var vanskeligt at argumentere for, at retstillingen vedrørende det omhandlede spørgsmål burde være anderledes for Rigsrevisionen end for Folketingets Ombudsmand. Synspunktet indebærer, at sådant materiale bevarer den interne karakter og ikke kan gøres til genstand for aktindsigt.

Justitsministeriet havde dog påpeget, at det i forarbejderne til offentlighedsloven var angivet, at den hidtidige praksis skulle videreføres, så interne dokumenter overgivet til udenforstående mistede deres interne karakter. Folketingets Retsudvalg havde bl.a. givet udtryk for, at en videregående bestemmelse